

Korte Verhalen Club

Mazzel gehad!

December 2024

www.welzijnbergen.nl

**Stichting
Welzijn
Bergen**

Spelregels

Om de 4 weken (met uitzondering van een zomerstop) krijg je een onderwerp waarover je een kort verhaal of een mooie herinnering schrijft, dit mag ook in dichtvorm of met een mooie tekening. Illustraties bij de teksten zijn altijd welkom.

We denken aan minimaal een A5 (350 woorden), maximaal een A4 (700 woorden). Aanleveren kan digitaal, per post of je kunt het afgeven bij een van de wijksteunpunten. Zie de adressen op de achterpagina.

Je mag zelf weten of je een verhaal anoniem of met naam inlevert.

Hoe meer deelnemers, des te meer verhalen. Met elkaar maken we een bundel vol leesplezier met mooie, lieve en warme verhalen. We zullen de bundels ook in de verzorgingshuizen en bibliotheken in onze gemeente verspreiden.

De bundels worden digitaal toegestuurd.
Hier zijn geen kosten aan verbonden.

De bundels kunnen ook tegen een kleine vergoeding (€3,00) opgehaald worden bij de Wijksteunpunten.

Voorwoord

Het jaar 2024 zit er bijna op.

We gaan er, vanuit de KVC, niet uit met een 'big bang'.

De inzendingen zijn dit keer beperkt en er zijn twee deelnemers 'vertrokken'.

Bernadette stopte en Hans is daadwerkelijk vertrokken naar een andere gemeente.

Daarentegen is er ook een nieuwe deelnemer: Rawan.

Of er sprake is van een 'writers block'?

Dat denk ik niet.

December is altijd een drukke maand, met van alles dat geregeld moet worden.

Dan staat je hoofd niet altijd naar het schrijven van een verhaal.

Misschien is het wel een idee om december te schrappen als 'schrijfmaand', maar daar hebben we het in januari wel over, als we elkaar treffen in Schoorl.

Voor nu natuurlijk een mooi afsluiting van het jaar en de beste wensen voor 2025. Om met Ab Helsloot te spreken:

mazzel en brooche voor de hele misjpooehe!

Ronald Jelsma

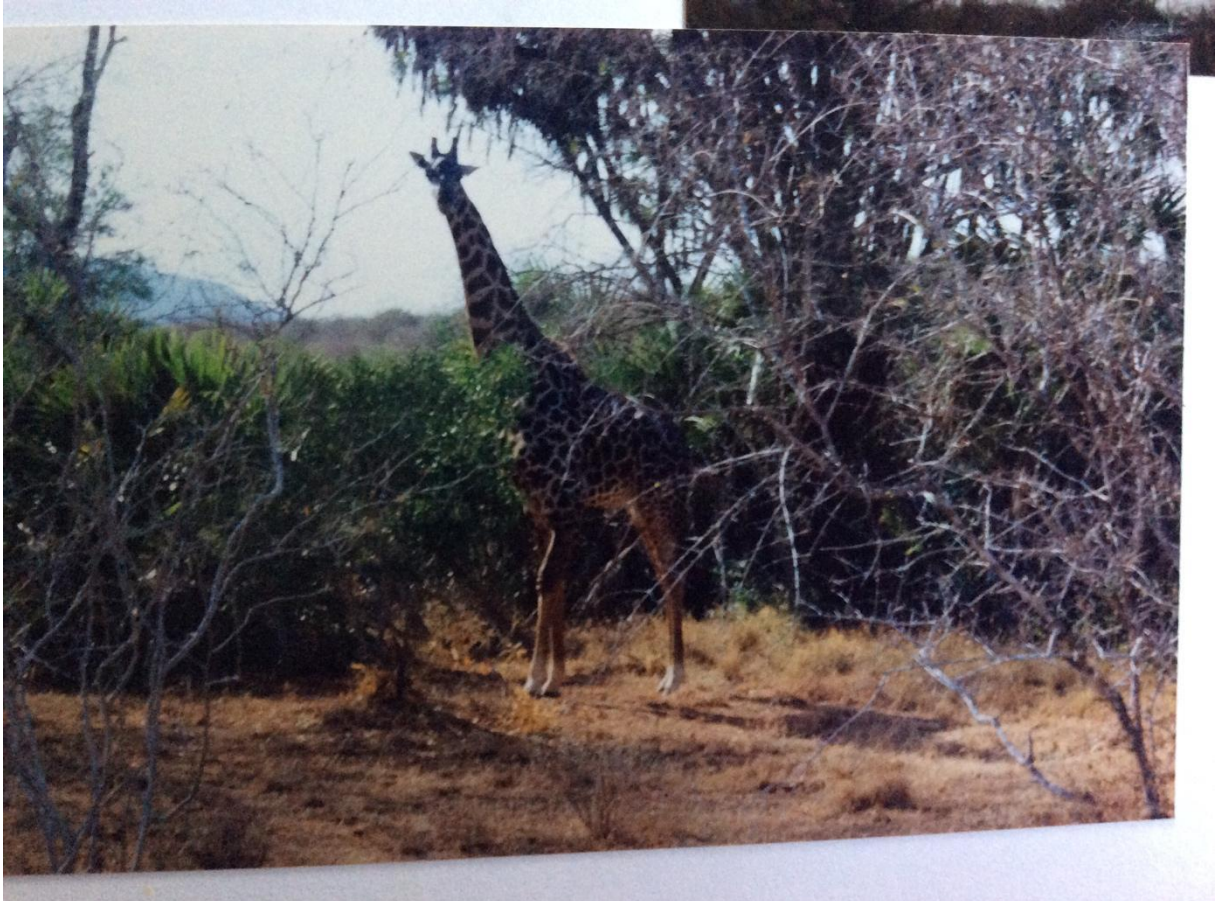
Inhoud

Anneke Kettenes	5
Ab Helsloot	10
Sandra Schaaper	12
Cootje Bronner	13
Walter van Gelderen	15
Ronald Jelsma	17

Mazzel...

...komt van het Jiddische woord Mazl of Mazzeltof: goed gesternte.
Een gebeurtenis die gunstiger uitpakt dan je redelijkerwijs kunt verwachten.
Een buitenkansje, fortuin, boffen, geluk hebben.

Kenia...

We rijden van de hoofdstad Nairobi zo'n 250km in de four wheel drive naar het Masai Mara game reserve.

Bijna nergens in Kenia kom je zo'n grote verscheidenheid en aantallen wilde dieren tegen.

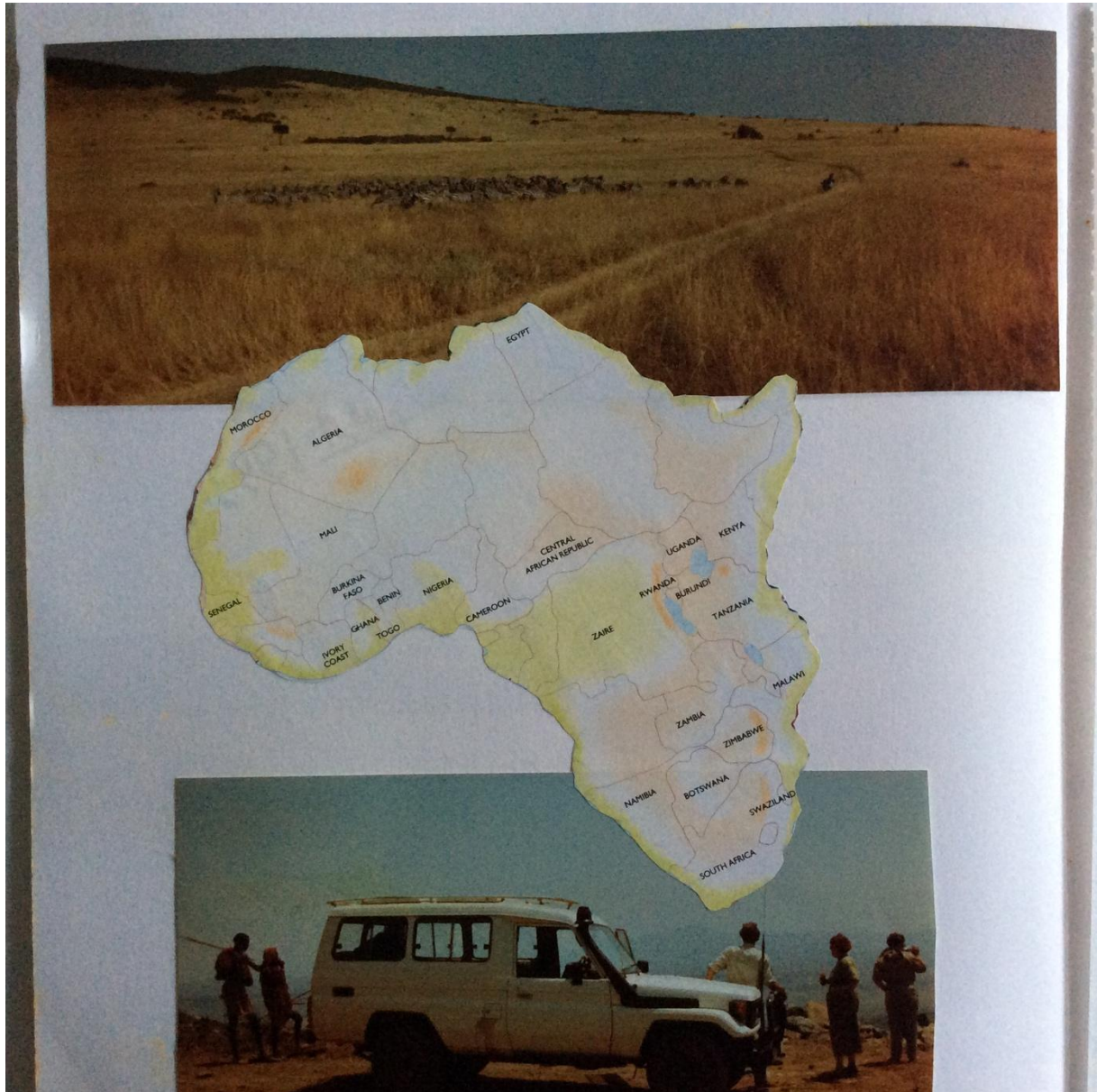
Het is een belevenis om na een prachtig uitzicht vanaf de bergen af te dalen in de Rift valley.

De eerste adembenemende uitzichten ontvouwen zich voor onze nog westers ingestelde ogen.

Kijken tot je niet verder kunt... hier zie je nog aan de horizon, dat de aarde rond is! Niets verstoort dit immense landschap.

Savannes, bergcontouren, acacia's en wilde dieren etsen zich in ons netvlies!

En toen... stop... stop... stop even, alsjeblieft!

We zien een giraffe staan.

Het eerste wilde dier dat we tegenkomen!

Het is een onvoorstelbare ervaring.

Wij zien van dichtbij hoe hij uit de hoogste acacia's met zijn vervaarlijke stekels voorzichtig aan de blaadjes knabbelt. Je kunt je nog nauwelijks voorstellen dat dit dier hier in alle vrijheid rondloopt.

Afrika... we hebben een schitterende dag gehad en meer dan 30 wilde dieren en 'onbekende' vogels gespot.

Toch blijft het beeld van die giraffe mij altijd bij.

Wat een MAZZEL, oftewel, wat een geluk om dit prachtige dier van zo dichtbij voor de lens te krijgen.

De mannetjes worden wel zo'n 6 meter hoog.

De poten en nek hebben een lengte van 2 meter en het hart weegt 12 kg.

Het is zo bijzonder om te zien hoe een giraffe gaat drinken bij een waterpoel.

Hij spreidt de voorpoten zodat zijn nek tussen de poten naar beneden kan.

Hij is dan heel kwetsbaar omdat hij niet snel omhoog kan komen.

Mensen hebben sinds heugenis verschillende manieren van contact met giraffen.

De bosjesmannen hebben geneeskrachtige dansen, die werden uitgevoerd om kwalen in het hoofd te behandelen.

Er zijn volksverhalen die vertellen over hoe het dier zijn lengte kreeg.

De Egyptenaren gaven de giraffe zijn eigen hiëroglief.

Ook hielden ze giraffen als huisdieren en verscheepten ze rond de Middellandse zee.

Het dier was bekend bij de Grieken en de Romeinen.

De eerste giraffe werd door Julius Caesar meegenomen bij zijn Afrikaanse veroveringen en aan het volk getoond in 46 v.Chr.

Ze werden meegenomen door ontdekkingsreizigers. Zelfs naar China, en daar door de Ming Keizer in een dierentuin tentoongesteld.

Tijdens de Middeleeuwen waren giraffen alleen bekend bij Europeanen door het contact met de Arabieren, die de giraffe vereerden wegens zijn eigenaardige verschijning.

De giraffe blijft zelfs aanwezig in de moderne cultuur.

Zelfs Salvador Dali beeldde hem af in surrealistische schilderijen.

Annie M.G?Schmidt schreef erover in het liedje Dikkertje Dap.

En ik... ik had de de MAZZEL hem 'in levende lijve' te ontmoeten in de Serengeti in Afrika!

Jaren later, nu in Zuid Afrika.
Ook hier kwamen we deze majestueuze dieren tegen.
Ze tekenden zich af in de verte tegen de ondergaande zon.
De giraffe bleef mij boeien.
En toen...
Stop.....stop.....stop even alsjeblieft!.....,

Aan de kant van de weg zat een man te werken aan een stuk hout.
Om hem heen stonden houten giraffes, klein en groot.
Zijn handen waren zwart van de houtskool, waarmee hij de beelden bewerkte,
om de donkere vlekken in te tekenen.
Ik wil hier een giraffe kopen!
Ja maar, sputterde mijn reisgenoot tegen, dit grote beeld kan echt niet in de
auto. En we zijn nog dagen onderweg.
Hup, bagage eruit en de giraffe kreeg een veilig plaatsje in de kofferbak, waar
hij met z'n anderhalve meter precies in de breedte in paste.
Ik dacht nog even niet verder na, hoe dat vervoer moest gaan in het vliegtuig,
terug naar huis.
Had ik hem niet beter in Holland bij Xenos of de Blokker kunnen kopen?
Nee natuurlijk niet!

Hier zomaar in de berm van de weg zag ik met hoeveel creativiteit en liefde
deze jongen, zijn giraffes uit een stuk hout wist te hakken en te beitelen, en
hoopte dat er iemand zou stoppen om zijn beelden te kopen.
Dit grote beest van meer dan een meter ging mee als handbagage.
De stewardess snapte mij wel en zei, ik hem zelf ook eens zo'n giraffe
meegenomen, ik berg hem voor je op hoor, ik heb er wel een veilig plekje voor.

30 jaar later heb ik die giraffe nog steeds. Als ik hem een keertje afstof denk ik
Afrika weer te ruiken!

Ik zie mijn eerste ontmoeting met hem weer voor me.
Ik heb hem als laatste souvenir uit Afrika meegenomen naar Holland.

Wat een MAZZEL, dat ik die jongen in het schemerdonker op het laatste moment zag, met zijn zelfgemaakte giraffes, en dat ik niet doorgereden ben.

Anneke Kettenes

Mazzel en brooche voor de hele misjpooe

Met de Joodse uitdrukking 'Mazzel en brooche voor de hele misjpooe' wordt gezegd: 'Geluk en zegen voor de hele familie'. Zeker bij een goede handel wordt deze formule uitgesproken. Ik ben zelf niet Joods, maar geboren in Mokum, oftewel Amsterdam, en heb er vanaf mijn geboorte twintig jaar gewoond. Ik ben dus opgegroeid met Joodse woorden omdat Amsterdam veel Joodse gezinnen kende en nog kent. De woorden waren en zijn voor mij eigenlijk heel normaal.

Eigenlijk heb ik nooit mazzel gehad met een aankoop onder de noemer dat ik iets voor een 'habbekrats' [weinig] heb kunnen aanschaffen. Mazzel heb ik wel gehad dat ik mijn vrouw [helaas in 2002 overleden] heb leren kennen op dansles bij Dansschool Molin aan de Bordje met tekst in café Hesp, aan de Weesperzijde in Amsterdam. Vondelstraat in Amsterdam.

Ik begon op mijn vijftiende met stijdansen. Het eerste jaar ging je op voor brons. Ik kon aardig dansen en behaalde dat jaar een bronzen speld met ster. Over het algemeen waren er altijd te weinig heren. Mijn dansleraar vroeg aan de heren of zij 'gratis' [dus toch een beetje mazzel] het volgende seizoen ook wilden komen dansen bij de nieuwe groep voor brons. Zelf begon ik dan voor de zilveren speld. Dat wilde ik wel.

Er waren wederom veel meer dames dan heren. Na enkele weken ontdekte ik, dat ik een bepaald meisje wel heel leuk vond en dat ze goed ritmegevoel had. Dat was Marja. Ik probeerde dan ook zoveel mogelijk met haar te dansen. Nu is het de bedoeling dat je met iedere partner kunt dansen. Onze dansleraar riep dan ook regelmatig “Variëren dames en heren”. Ik deed dan alsof ik dat niet hoorde. Dan klonk door de microfoon: “Meneer Helsloot, wilt u ook variëren?”. Dat was pech en geen mazzel. We kregen verkering en in 1975 zijn we getrouwd. We hebben elkaar 33 jaar gekend tot het moment dat ze op 49-jarige leeftijd overleed.

Wat ik wel als mazzel voel is het feit dat ik muziek kan maken. Ik speel slagwerk in diverse jazzcombo's. Dat is een geluk. Al vele jaren ben ik bezig met jazzmuziek. Van swingende nummers tot mooie ballads en Latin-muziek. Met sommige muzikale vrienden speel ik al twintig jaar. Dat is ook mazzel. Je weet wat je aan elkaar hebt, je weet hoe je 'medemuzikanten' spelen en bent erg betrokken op elkaar.

Als je in Amsterdam rondloopt en echte Amsterdammers treft, zeggen ze vaak bij het afscheid van het samenzijn: “Nou, de mazzel”. Dus eigenlijk een groet maar ook een gelukwens. Je merkt, zoals in alle generaties, dat de taal verandert. Zoals ik al schreef; voor mij zijn een grote hoeveelheid Joodse woorden gewoon, terwijl de huidige generatie, niet Joodse mensen, vele termen niet kennen. Dat is aan de ene kant jammer, maar is altijd zo geweest. Zelf merk ik ook dat er heel veel nieuwe woorden ontstaan in de huidige generatie die ik niet ken en mij ook niets zeggen. Moet ik mij echt in verdiepen.

Mazzel en brooche voor de hele misjpooeche wens ik eenieder!

Ab Helsloot

Mazzel gehad met een aankoop

Lambrecht zag op internet een camperbus te koop.

We gingen samen naar de verkoper om te kijken of het iets voor ons was.

Het was een VW-bus van juli 1996. Een T4. Door een botenbouwer (Dehler) ingericht als camper (heel vernuftig en stevig, ontdekten wij later).

In eerste instantie twijfelden we. Hij zag er verouderd en wat verwaarloosd uit.

Maar we gingen toch samen een proefritje maken, we reden allebei een stukje en waren het eens dat hij heel fijn zat en reed.

We zetten hem ergens langs de kant van de weg en klaptten het bed uit; de achterbank bleek makkelijk 'om te toveren' tot bed en dat lag goed. We gingen er zelfs even op 'proefliggen' (voorbijgangers die dat zagen zullen wel heel raar opgekeken hebben).

We werden steeds enthousiaster en besloten de Dehler te kopen en wat een mazzel hebben we gehad met die aankoop!

Nadat we hem flink hadden schoongemaakt, er nieuwe gordijnen voor hadden gemaakt en een grondige inspectie door de garage lieten doen hebben we zo enorm genoten van en met onze 'Dehler'.

De eerste eigenaar had hem 4 jaar gehad.

De tweede eigenaar was de eigenaar vóór ons en hij had hem 20 jaar in bezit gehad, hij was 70 toen hij hem kocht. Hij reed er ieder jaar mee naar Frankrijk om druiven te plukken/wijn te maken. Nadat hij was overleden heeft zijn vrouw de 'Dehler' nog een jaar gehouden omdat ze moeite had er afstand van te doen.

Uiteindelijk werd hij 9 september 2021 door een garagebedrijf (waarvan de verkoper eigenlijk geen idee had wat er allemaal mogelijk was met dit pracht ding) aan ons verkocht.

Wij zagen steeds meer voordelen in deze compacte, maar o zo listige camper.

Dehler campers bleken in Duitsland veel bekender te zijn dan hier. We hebben ermee deelgenomen aan een 'Dehlerclub vakantieweek', waar liefhebbers zich verlekken aan onze Dehler. We hebben er prachtige reizen mee gemaakt en tot augustus 2023 hebben we er 23.500 km mee gereden.

We kregen van een van de Duitse Dehlerkenners toen zo'n mooi bod voor ónze mazzelaankoop dat we hem met flinke winst hebben verkocht.

Maar eerlijk gezegd voor mij toch een beetje met pijn in mijn hart. Wat was dat een super mazzel aankoop!

Sandra Schaaper

Twee keer mazzel op een dag

Op het moment dat ik het onderwerp voor deze uitgave las, schoot er een herinnering door me heen. Als provinciaaltje, dat net in Amsterdam was aangekomen, zag ik op het Waterlooplein twee wat oudere mannen. Ze omhelsden elkaar, sloegen elkaar op de schouder en degene die wegliep hoorde ik zeggen: 'De mazzel Sam'. Ik kende de uitdrukking wel, maar in het wereldje waar ik vandaan kwam, werd deze uitdrukking zelden gebruikt. Ik weet nog dat ik enthousiast dacht: 'Welkom in Amsterdam.'

Nu ik dit opschrijf, realiseer ik me dat deze opdracht aantoont, dat degene die deze opdracht verzonnen heeft, duidelijk tot mijn generatie behoort. Ik weet dat mijn zoon en dochter het woord mazzeltje kennen en ook waar deze uitdrukking vandaan komt, maar gebruiken ze dit woord bij een buitenkans of een boffer? Ik denk niet. Heb ik mijn kleinkinderen de uitdrukking weleens horen gebruiken? Niet dat ik weet. In het straatwoordenboek wordt in 2008 het woord mazzel nog gebruikt in de uitdrukking: 'Je kunt geluk hebben als: wtf wrm heeft hij mazzel! Tegenwoordig hoor je regelmatig het woordje: 'epic.' Ik weet dat spreektaal aan verandering onderhevig is, maar deze trend bevalt me niet.

Terug naar de opdracht: 'Mazzel gehad met een aankoop.'

Op een rommelmarkt in de tachtiger jaren, zag ik een klein houten bureau staan. Nadat ik het wat nauwkeuriger had bekeken, dacht ik 'dat kan precies bij mijn achterraam staan.' Omdat het bedrag naar mijn gevoel te hoog was, liep ik uiteindelijk verder. Tegen vijf uur kwam ik er weer langs en dacht, even kijken of dat bureautje verkocht is. 'Zo dame,' hoorde ik achter me, 'wil je het echt niet hebben, je hebt het vanmorgen zo uitvoerig bekeken.' 'Alleen als u de prijs aanpast,' zei ik behoedzaam. 'Je bent me er eentje. Enfin, ik doe er 50 piek af.' 'Maar dan moet u me wel helpen het bureautje achter in mijn auto te zetten.' 'Als het geen lelijke eend is doe ik het.'

Thuisgekomen zette ik met de hulp van mijn zoon het bureautje onder het raam. Het paste alsof het ervoor gemaakt was. Alsof één mazzeltje nog niet genoeg was, ontdekten we waardoor een laatje klemde. Door voorzichtig te duwen en trekken, schoot de la opeens naar voren. Er lag klein zilveren ringetje van een vingerservetje in.

Wat nu? De verkoper was al naar huis. Geen idee wie dat was.

‘Kom mam doe niet zo krampachtig. Zie het als een gelukstreffer. Poets hem en zet dit minivoorwerpje bij je andere leuke dingetjes,’ mopperde mijn praktisch ingestelde zoon.

Zoals de foto laat zien is het poetsen nog steeds niet echt grondig gebeurd.

En waar bevindt zich de computer, waar ik dit verhaal op heb geschreven?

Die staat al jaren op het kleine bureau...

Cootje Bronner

Mijn eerste auto

Van 1961 tot begin 1966 heb ik in Militaire Dienst gezeten. Door een lange middelbareschooltijd, MULO-A, MULO-B, een blauwe maandag HTS, HBS-A, had ik een jaar uitstel gekregen. In dienst heb ik mij vermaakt met spelen en sporten. Na 6 maanden beviel het mij zo goed dat ik voor het KVV-schap tekende. KVV staat voor \pm Kort Verband Vrijwilliger, een contract voor vier jaar en aan het einde van het contract is een jaarsalaris de bonus. Naast spelen en sporten heb ik weinig aan persoonlijke ontwikkeling gedaan. Wel heb ik in diensttijd een rijbewijs gehaald.

Ik diende als officier in Schoonhoven bij de Compagnie Van Heutsz (bewakingstroepen) en was daar ingekwartierd bij burgers.

Het rijexamen was in Gouda op een vroege zaterdagmorgen. Het was de periode dat je, ongeveer 20 minuten, alleen in de stad hoefde te rijden.

Het was winter, weinig auto's op de weg en de drie stoplichten had ik tegen.

Ik had mij netjes aangekleed in service dress. Het pak heb ik decennialang bewaard, het bleef passen. Deze foto van pakweg 10 jaar gelden was onderdeel van een 1 aprilgrap.

Als een uil heb ik correct naar links, rechts en naar achteren gekeken. Het rijbewijs

was binnen. Vanaf dat moment heb ik uitgezien naar een goede tweedehands auto. Daarvoor (ik woonde in Haarlem) ging ik vrijdagavond en maandagmorgen met openbaar vervoer. Met collega's sprak ik over mijn wens. Een van hen had een aanbod: een witte Volkswagen Kever, 2 jaar oud, schuifdak. De eigenaar was erg zuinig en secuur geweest, de plastic hoezen zaten nog om de stoelen om de bekleding niet te bezoedelen. Ik was de spreekwoordelijke 'koning te rijk'. De eerste rit van Schoonhoven naar Haarlem was onvergetelijk. De radio aan, het schuifdakje kon een stuk open, de motor achterin zoemde blij mee. Ruim 10 jaar waren wij een koppel en hadden wij het goed met elkaar. In het begin niet altijd. Een rijbewijs hebben staat nog niet voor goed rijden. Toen ik trots de auto showde aan mijn oudste broer en met hem een ritje maakte viel het mij op dat de auto wat slomer was, moest wat meer gas geven. Ik had niet in de gaten dat de handrem flink aangetrokken was (waarschuwingslampjes waren er toen niet). Of een onjuiste beslissing met rechts (geen) voorrang geven waarbij ik dacht: 't kan net!'... kon het net niet. De afhandeling moest bij de Marechaussee omdat ik militair was. De vakanties, in die tijd veel in het zuiden van Frankrijk, via kleine weggetjes en dorpen, namen dagen in beslag. Later kwamen de tolwegen en de lange files op de 'route du soleil' van Parijs naar Marseille. Zonder navigatie de route ringweg Parijs nemen (de périphérique) was toen al een dingetje en aanleiding voor kibbelpartijtjes. In de buurt van Lyon heeft de kever ons een keer twee dagen op achterstand gezet. De reguleur was 'foutu' zei een garageman. Wat het was weten wij nog niet maar het onderdeel was niet voorradig. (Vertaling foutu: verpest, verdomd, kapot, genaaid, verknald, etc.) Aan aantal keren toch ook een lekke band gekregen en dus wielen moeten verwisselen. Met een niet handige moersleutel en vastgeroeste bouten een flinke klus met de poids lourds (zware vrachtwagens), die op een meter afstand langs de vluchtstrook scheuren. Afgezien van pechsituaties en een enkele schadekwesie heb ik ruim 11 jaar met heel veel plezier in deze eerste auto gereden. Als ik nu midden in de nacht, in diepe slaap, door iemand wakker gemaakt zal worden die vraagt "Wat is het kenteken van je eerste auto?" roep ik: "EX 09 38" en slaap door.

Walter van Gelderen

Goedkoop = duurkoop

We schrijven eind '92.

We gaan kerst en oud en nieuw in zomerse sferen beleven: op bezoek bij mijn broer in Nieuw Zeeland.

Een trip die de portemonnee aardig raakt, dus gezocht naar de goedkoopste vluchten voor twee volwassenen en twee kinderen (9 en 11).

Dat leverde op dat we met twee verschillende maatschappijen vlogen: Trans World Airlines en United Airlines. Eerstgenoemde ging niet lang daarna 'kopje onder' (voor een vliegtuig altijd een 'minder moment'), dus zij waren té goedkoop...

Mijn Nieuw Zeeland-reizen hadden me geleerd dat het meer dan verstandig is om 'light' te 'travelen'.

De eerste keer met het hele gezin zou betekenen dat ik ongetwijfeld met fikse rugklachten te maken zou krijgen als er niet heel streng werd vastgehouden aan 'ieder van ons één tas/koffer, als handbaggage!'.

Aldus geschiedde.

TWA naar Los Angeles, via New York.

United Airlines van LA naar Auckland.

Naar NY verliep alles naar wens en volgens plan.

Van NY naar LA veranderde dat: in verband met sneeuwval konden we niet landen in LA en moesten we een tussenstop maken (want je weet niet hoe lang je niet kunt landen en zo'n tank raakt toch een keer leeg...): Phoenix, Arizona.

De klok tikte door en ik begon me toch aardig ongerust te maken over het halen van onze volgende vlucht...

Op enig moment konden we door en begon het rekenen pas echt goed.

Aangekomen in LA, waar de terminals in een grote cirkel liggen. In het midden reed toen een aantal bussen constant rond, zodat je vrij eenvoudig van de ene (aankomst)terminal naar de andere (vertrek)terminal kon komen, want die afstanden waren toch aanzienlijk, vooral met bagage.

We wisten welke terminal we moesten hebben en we stapten in de bus om 5 voor half 12. Inmiddels behoorlijk gespannen, want de vertrektijd van onze volgende vlucht was 12.00 uur... (bent u daar nog?!).

Aangekomen bij de vertrekterminal holden we naar binnen... naar een volledig verlaten hal. Niet helemaal waar: er was een schoonmaker bezig met de vloer. "I'm sorry, can you tell me where I need to go to catch my flight?" Hij wees in de richting van de gates en wij holden verder.

In die tijd was het nog niet zo dat je online kon inchecken (of ik was me daar niet van bewust).

Bij de gate vielen Maaïke en de kinderen op een bank en ik liep naar de balie. Ik legde uit waarom ik zo laat was, gaf de medewerker mijn documenten en hij was snel klaar: "I'm sorry sir, but your seats have been taken, you were too late". Ik kon wel janken! Maar ik hield me groot en vroeg of er echt geen manier was om alsnog mee te kunnen.

"Well sir, zei hij, a number of passengers did check in, but haven't reported at the gate yet".

De klok tikte door en het werd steeds spannender.

Een aantal keren werden er namen omgeroepen van reizigers voor 'onze' vlucht en een paar keer liep er iemand naar die balie... shit!

Maar die kwamen kennelijk voor iets anders, want letterlijk om 2 voor 12 kwam die medewerker naar ons toe en zei: "How about luggage?".

"This is it", zei ik, wijzend op de handbagage.

"You're on!" zei hij.

Pfffew...

In het vliegtuig was het ook nog eens zo geregeld dat we met z'n vieren naast elkaar op 'bulk head' plekken zaten. Dat is de rij waar geen rij direct voor staat en waar bedjes voor baby's opgehangen kunnen worden. Perfect!

De nachtmerrie zou enorm zijn geweest, want wachten op een vlucht waar we wél mee hadden gekund, terwijl alle Kiwi's kerst en oud en nieuw thuis willen doorbrengen... weinig kans. En dan ook nog de hotelkosten... Drama!

Kortom: door de boeking bij verschillende maatschappijen (goedkoop) was het bijna ontzettend mis gegaan (duurkoop).

We kijken terug op een geweldige vakantie, met een paar heel spannende momenten daarin, waarbij we behoorlijk mazzel hadden.

Ronald Jelsma

Vragen?

Neem dan gerust contact op met één van de wijksteunpunten van Stichting Welzijn Bergen.

Op werkdagen tussen 09.00 en 12.00 uur bereikbaar op:

Wijksteunpunt Bergen: T 072 - 582 14 50
Binnenhof 9-11, 1861 JW Bergen

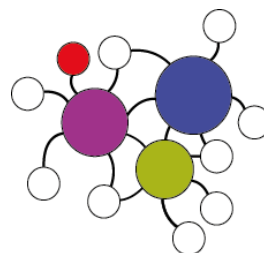
Wijksteunpunt Egmond: T 072 - 506 52 04
Hanswijk 1B, 1934 CP Egmond a/d Hoef

Wijksteunpunt Schoorl: T 072 - 509 52 67
De Sanderij 7, 1871 ER Schoorl

Aanleveren kopij
c.meliefste@welzijnbergen.nl

www.welzijnbergen.nl

*Algemeen Nut
Beogende Instelling*
ANBI

**Stichting
Welzijn
Bergen**